

JAN KONEČNÝ
• HOLČIČKA •
V TEMNOTĚ ZTRACENÁ

3. KAPITOLA

DLOUHÉ SVĚTLÉ VLÁSKY (ÚRYVEK)

.....

„Přichází to odtud,“ zašeptal Lukáš s uchem přitisknutým ke škvíře mezi bednou a stěnou. Po odsunutí ztrouchnivělého dřeva na něho zíral nepříliš vysoký tunel. Jeho konec, byl-li vůbec nějaký, se ztrácel v naprosté temnotě. Odněkud z dálky se ozývalo nepravidelné vzlykání.

Lukáš v pokleku škrtl zapalovačem a osvětlil prvních pár metrů tunelu. Malý plamínek se ustrašeně komíhal v průvanu vlhkého vzduchu.

„Slyšíš mě? Jdeme pro tebe! Zůstaň kde jsi!“ zavolal do tmy před sebou.

Ticho. Vzlykání na okamžik ustalo, jako by se dítě v tunelu zaposlouchalo do tmy. Po chvíli se tichý brekot opět rozezněl.

„Jdeš se mnou Pétó, nebo tady na mě počkáš?“ zeptal se Lukáš chlapce, který stál bez hnutí a s úžasem zíral na přízračný tunel. Pétovi z neznámé temnoty a z dětského pláče naskočila husí kůže a ruku v ruce s nepříjemným mrazením mu běhala po zádech. Zdálo se mu, že pavučiny přichycené k hliněným stěnám a vlající v rytmu vzlykání ho pozorovaly a šeptaly si mezi sebou o zbabělém školákovi. Rychle se otočil, aby se nemusel koukat na tmavý otvor ve stěně, a raději se zadíval na zbytek rozbitých schůdků a na kousek až nepřirozeně syté modré oblohy v otvoru nad hlavou.

„Nikam... nikam nejdu. Počkám tady,“ vysoukal ze sebe. Úporně se snažil, aby nedal na svých slovech znát, jak moc se bál. Pokusil se o ledabylý tón.

„Ale to dítě může být zraněné, musíme mu pomoci. Kdo ví, jak dlouho už tady leží?“ přesvědčoval ho Lukáš.

„Nikam nejdu,“ trval na svém Péta, „počkám tady.“

„No dobře,“ vzdal to Lukáš. Škrtl zapalovačem, aby si posvítíl pod nohy a pomalu se sunul kupředu.

„Počkejte!“ zavolal chlapec, „jak se vůbec jmenujete?“

„Lukáš. A klidně mi tykej, nejsem zas tak starej.“

„Tak jo,“ souhlasil Péta.

O pár chvil později už osaměl. Stál na dně velké díry a pozoroval vznášející se částičky prachu ve sloupci světla. S povzdechem se posadil na jednu z menších beden. Náhle s bolestivým vyjeknutím vyskočil na nohy. Z kusu dřeva čouhal hřebík, který mu dal nepříjemně najevo, že si nepřeje, aby na něho někdo sedal. Petr si třel nohu a s nepřátelským výrazem pozoroval bednu.

Postupně na něho dolehl nepříjemný pocit strachu. Možná šlo o obyčejné přání nebýt sám. Opatrně nakoukl do tunelu, ve kterém se ztrácel Lukáš - zmenšující se skrčená silueta osvětlená slabou září zapalovače. Zvuky jeho kroků - mlaskavé odlepení bot od vlhké země - doprovázel tichý pláč.

Najednou Péta propadl dojmu, že se okolní stěny přibližovaly. Do hlavy se mu začala vkrádat nezvaná myšlenka na zem svírající se okolo něj a nemilosrdně drtící jeho malou bezvýznamnou postavičku. Všechny staré špinavé bedny se s každým mrknutím zdály blíž a blíž. Samozřejmě to byl nesmysl, ale zrovna u něj nestál nikdo dospělý, kdo by jeho dětským očím vysvětlil, že dřevěné bedny se samy od sebe nehýbou, protože nemají nohy, ani nic podobného. Vytřeštěnýmá očima těkal z místa na místo a bál se jako nikdy v životě.

„Po... počkej!“ zakřičel a urputně se začal soukat do tmavého tunelu. Po čtyřech se sunul kupředu po zablácené zemi. Jeho aktovka drhla o špinavé stěny, což Pétovu představivost povzbuzovalo v dojmu, že se tunel svírá a začíná ho drtit. Nedbal na pavučiny s velkými pavouky, kteří zalézali do škvír a uskačkovali mu z cesty.

Po přibližně dvaceti metrech plazení a šesti pavučinách ve vlasech se dostal za mladíkova záda.

„Co je?“ otočil se Lukáš podrážděně. „Neměl jsi na mě čekat?“

„Půjdu radši s tebou,“ vyletělo z udýchaného žáka čtvrté třídy.

„No dobře. Drž se mě.“

„Jo, jasně.“ odpověděl Péta.

Pomalu postupovali za neustávajícím zvukem pláče a slabé oranžové světlo zapalovače jim svítilo na cestu. Tunel se svažoval a průvan neustával.

„Už bysme měli být blízko,“ uvažoval nahlas Lukáš. „Au!“ sykl náhle.

„Co se děje?“ zeptal se vyplašeně chlapec.

„Ale nic,“ odpověděl nerudně Lukáš, „spálil jsem se o zapalovač.“

„Aha. Tak já vytáhnou mobil. Dá se s ním svítit,“ řekl Pěta.

„Hm,“ zavrčel Lukáš a snažil se nemyslet na to, že se do studené tmavé díry dostali právě díky úžasnému mobilnímu telefonu, co dokázal svítit jako baterka.

Chlapec začal ťukat do dotykového displeje a po pár vteřinách telefon svítil ostrým bílým světlem. Nebylo příliš silné, ale dokázalo před nimi osvětlit větší plochu než slabý plamínek zapalovače.

Lukáš držel mobil v ruce před sebou jako pochodeň a upozoroval, že tunel stále směřuje dolů a přitom se rozšiřuje jak do stran, tak do výšky. Pavučin po stěnách ubývalo, postupně je vystřídaly dřevěné trámy podpírající tunel, jenž začal připomínat podmáčenou důlní šachtu. Na okamžik se zastavili, aby si prohlédli prostor, do kterého právě vstoupili. Vypadal jako úzká dlouhá síň asi tři metry široká a stejně tak vysoká, jejíž konec se ztrácel v místech, kam světlo nedosvítalo.

Pětovi se třásla kolena. Teprve teď si uvědomil, že má ve vlasech pavučiny a začal si je s odporem rychle vybírat a otírat do kalhot. Vůbec se mu to nelíbilo, nejraději by odtud zmizel nejrychleji, jak jen by to šlo.

„Pojďme, pojďme p... pryč,“ zašeptal, „vylezeme ven a zavoláme někoho. Někdo od záchranky nebo policie. Ti si s tím poradí.“

„Měl jsi počkat u těch schůdků, jestli se bojíš. Myslím...“

„Já se nebojím,“ ohradil se rychle Pěta.

„Myslím, že už to nebude daleko.“

Po pár krocích zaslechli za svými zády cosi znepokojivého. Strnuli. Lukášovi se v hlavě zrodila strašlivá předtucha.

„Co... co to bylo?“ vykřikl otázku chlapec.

Lukáš se pomalu a rozvážně otočil. Šetřil prudkými pohyby, ačkoli věděl, že to nebude mít vliv na to, co uvidí. Ano, jeho předtucha byla správná, i když si tisíckrát přál, aby nebyla.

„Ne! Ne, ne, ne!“ vykřikl. „To ne!“

Pěta se taky otočil a dobrou vteřinu mu trvalo, než pochopil.

Po nízkém tunelu, kterým vstoupili do síně, najednou nebylo ani památky. Východ byl zavalen. V tunelu nebyly žádné vzpěry, a tak se zhroutil.

„Ale to ne! Cesta ven! Já chci ven! Jak se dostaneme ven?! Co budeme dělat?!“ začal křičet chlapec. Přímou hystericky vřískal a držel rukáv Lukášovy tmavě modré košile a neustále za něj tahal. Kužel světla vycházející z mobilu v Lukášově sevřené ruce poskakoval po dřevěných trámec.

„Uklidni se! Klid! Dostaneme se ven! Přestaň!“ uklidňoval ho pevným hlasem Lukáš. Ze vzdálenosti pouhých deseti centimetrů mu promlouval do tváře a přitom s ním nepřestával třást. „Podívej se na mě! Podívej se na mě!“

„Já chci ven! Jak se dostaneme ven? Mami?“ Pétův hlas postupně utichal až se proměnil v nešťastné dětské kňourání.

„Něco vymyslíme. Najdeme to brečící dítě. Určitě není daleko. A pak najdeme cestu ven. Proudí tady vzduch, je tady průvan, takže tady musí být i cesta ven, ne?“

Chlapec přikývl, aniž přestal ve svém nesrozumitelném monologu.

„Zachráníme malý dítě a budou z nás hrdinové. Tvoji rodiče na tebe budou moc pyšní, jo? Chyt se mě. Pojď, jdeme,“ povzbuzoval Lukáš Péta.

Čerstvý čtvrták stál na místě jako věrné zpodobnění neštěstí. Mladý muž popadl Péta za ruku a táhl ho ke konci dlouhé síně, odkud vycházel stále silnější pláč.

Bílé světlo mobilního telefonu před nimi odhalilo pootevřenou bránu. Vysoká štíhlá křídla bez hnutí spočívala zasazena v rezavých pantech. Úzké kovové pláty se kroutily v odvážném autorově záměru doplněny o rostlinné motivy. Bránu pokrývala tmavě červená rez, jež zničila většinu ozdobných detailů. Ladně prohnutá klika nevypadala, že by vydržela být jediný stisk.

Lukáš přišel blíž a loktem strčil do brány. Ozvalo se nepříjemné zaskřipání, při němž si Péta narychlo zacpával uši. Levé křídlo se prohnulo, ale otvor se nezvětšil natolik, aby prolezli. Lukáš zatlačil na velký železný list břechtanu tak silně, až jej ohnul. Podzemní síni se ozvalo další nepříjemné zaskřipání. Konečně otevřel bránu dost na to, aby mohli projít.

„Zvláštní brána,“ zamumlal Péta, když ji míjeli, s pohledem upřeným na velkou zrezavělou kliku. Nedokázal však přijít na to, čím mu připadá tak zvláštní. Nebyl si ani jistý, jestli to opravdu chtěl vědět. Buď jak buď, pospíchali a neměli čas na zkoumání rezavých věcí.

„Už jdeme! Vydrž ještě chvíli!“ zavolal Lukáš znovu do tmy před sebou, protože měl dojem, že se k plačícímu dítěti musí dostat každým okamžikem.

Cesta se stáčela a klesala dolů jako točité schodiště. Po chvíli je překvapila

nesmělá nažloutlá záře. Udiveně na sebe pohlédli.

„Co je to? Cesta ven?“ zeptal se Péta. Už byl klidnější a strach vystřídala zvědavost.

„Nevím,“ řekl Lukáš, „uvidíme.“

Jak postupovali blíže, záře sílila, až se jim před očima zjevil velký sytě žlutý krystal s ostrými hranami. Vycházel ze země do výšky téměř jednoho metru a ozařoval okolní stěny. Vycházel z něj mlžný opar, který se kroutil ve spirálách a přeléval nízko nad zemí. Světlo nepulzovalo, nýbrž stálým svitem svítilo do udivených obličejů. Stáli jako přikovaní a bez hnutí zírali na žlutý krystal.

„To jsem ještě nikdy neviděl,“ promluvil jako první chlapec. „Ty jo?“

„Já taky ne,“ odpověděl Lukáš, „ten svůj mobil můžeš zhasnout,“ řekl a podal školákovi jeho telefon.

Péta vypnul bílé světlo a zastrčil si mobilní telefon do kapsy. Pak se opatrně, s očima zářícíma zvědavostí, dotkl vznášející se žluté mlhy. Cítil její lehkou hmotu mezi prsty, byla vlhká na dotek a pomalu padala dolů k zemi. Hrál si s ní jako s nezvykle jemnou plastelínou, a protože ho hra odpoutávala od nepříjemné skutečnosti, začal se lehce usmívat.

„Lukine?“

„Co?“ zamrkal Lukáš. „Jak jsi mi to řekl?“

„Lukine. Jeden kluk od nás ze školy se taky jmenuje Lukáš a všichni mu říkaj Lukine. Je suprovej,“ vysvětloval chlapec a přitom si pořád hrál s barevným oparem.

„Mně tak ale říkat nebudeš,“ odsekl Lukáš, „a vůbec, musíme jít.“

Popadl ho za ruku a táhl pryč od svítícího krystalu.

Ušli sotva pár desítek metrů, když vtom zahlédli malou shrbenou postavku, kterou otřásaly ony nešťastné vzlyky. Na okamžik zůstali stát, ale vzápětí opatrně a potichu našlapovali směrem ke schoulenému človíčkovi. Péta nevěděl, jak se má chovat. Mlčky se opíral o dřevěnou vzpěru a kradmo se koukal na kolébající se obrys postavy. Pochopitelně neměl nic proti tomu, že šel Lukáš napřed. Schovával se za jeho zády a nenápadně nakukoval.

„No tak, už je to dobrý. Už jsme tady, nemusíš brečet. No tak, nebreč,“ opakoval Lukáš ve snaze dítě uklidnit.

Človíček seděl na zemi a oběma rukama svíral svoje pokrčená kolena přimknutá až k hlavě. Přitom se neustále kýval zepředu dozadu. Obličej mu překrývaly zplihlé vlasy. Zvlněné zacuchané prameny pokrývala špína. Z chodby

přicházelo světlo dalšího krystalu, jenž vyčníval ze stropu, takže Lukáš nedokázal odhadnout barvu dětských vlasů. Byly tmavé, tím jediným si byl jist. Drobnou postavičku halilo opotřebované oblečení. Dlouhá sukně patrně hodně zažila, protože na mnoha místech nesla známky zažívání a záplatování. Človíček měl na nohou zbytky tenisek, i když nebylo vyloučené, že šlo o různé boty spojené blíže neurčeným způsobem v jeden funkční pár obuvi.

Celkový pohled v Lukášovi vzbuzoval soucit a spoustu otázek.

„No tak, už je dobře,“ chlácholil plačící dítě. Dřepěl u něj a hladil jej po zádech. Vzlykání utichlo. Ozvalo se hlasité posmrkávání volající po kapesníku.

„Ale ona se ztratila,“ zaúpěl zoufalý dětský hlásek, „ztratila se a nezná cestu zpátky.“

Péta pořád stál opodál, ale jakmile poprvé uslyšel ten vysoký hlásek, leknutím téměř nadskočil.

„Kdo se ztratil?“ zeptal se starostlivě Lukáš.

Podivil se nad barvou dětského hlásku, zněl tak zvonivě a křehce. Tak nějak by asi zněl mráz kreslicí v zimě na okna, kdyby mohl mluvit.

„Julie se ztratila. Ona nezná cestu zpátky, je ještě moc malá,“ odpověděl hlásek.

„Kdo je Julie? Tvoje sestra?“

„Je ještě tak malá. Má dlouhé světlé vlásky a modré oči. Určitě nezná cestu zpátky. Ztratila se a je ještě tak malá,“ opakoval človíček.

„A kde se ztratila? Spadla někam? Je to blízko?“ vyptával se Lukáš.

Péta při všech těch slovech nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Zvědavě naslouchal, aby mu nic neuniklo. Ve tváři měl soustředěný výraz.

„Není to daleko, ale sama nenajde cestu. Julie je ještě tak malá. Má kudrnaté světlé vlásky. Měl jsem Julinku víc hlídat. Proč jsem ji víc nehlídal?“ Následovalo dlouhé a hlasité vzlyknutí.

„Jak jsi se sem vůbec dostal? Odkud jsi přišel? A jak se jmenuješ?“ ptal se dál Lukáš.

„Moje jméno je Edrin, pane,“ řeklo stvoření a přitom náhle zvedlo hlavu.

V tu chvíli by se v Lukášovi krve nedořežal. Okamžitě pochopil, že to, co hladí po rameni, není dítě. Jeho tělem projelo od hlavy až ke konečkům prstů příšerné leknutí. Prudce uskočil až narazil do stěny šachty. Udělalo se mu mdlo a měl pocit, že jeho srdce dvakrát třikrát zapomnělo na to, co je to tep a schovalo se mu do břicha.

Mezi splenými prameny vlasů na něho zíraly oči. Nebyly to ale normální oči. Tyhle by byly strašidelné i na denním světle, natož v přízračném světle žlutých krystalů. Očím chyběl byt' sebemenší náznak duhovky a jejich bělmo nebylo podle očekávání bílé, nýbrž sytě červené. Lukáše si tak měřily dvě rudé koule posazené v očních důlcích, ze kterých proudil do ruda zabarvený mlžný opar.

Ke všemu se hlas stvoření v poslední vyslovené větě pozvolna změnil. Hravě zvonivý tón vystřídalo táhlé skřípění. Znělo, jako když suchý brk škrábe po zažloutlém pergamenu.

Péťa strachy zasténa, jakmile zahlédl proměnu domnělého malého dítěte na přízračnou bytost. Oči se mu rozšířily děsem a ruce podél těla sevřel v pěst.

„Musíme najít Julii, je ještě tak malá,“ škrábala drobná bytůstka slova do vzduchu. Napřáhla k Lukášovi svoje špinavé ruce v neobratném prosebném gestu. Lepivé hrudky vlhké hlíny pokrývaly dlaně a dlouhé prsty s výraznými klouby.

JAN KONEČNÝ
HOLČIČKA V TEMNOTĚ ZTRACENÁ

úryvek ze 3. kapitoly – Dlouhé světlé vlásy

Ilustrace: Miroslav Pecho

Twitter [@KingOfRocket](https://twitter.com/KingOfRocket)
www.facebook.com/spisovateljankonecny
www.jankonecny.cz